

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 641/2019
27.06.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Радослава Петровића, Миролјуба Томића и Јасмине Васовић, чланова већа, са саветником Маријом Рибарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Николе Илића, због кривичног дела разбојништво из члана 206. став 2. у вези става 1. у саизвршилаштву у вези са чланом 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Силване Стефановић, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Краљеву К бр. 4/2014 од 05.12.2018. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 251/2019 од 16.04.2019. године, у седници већа одржаној 27.06.2019. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Николе Илића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Краљеву К бр. 4/2014 од 05.12.2018. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 251/2019 од 16.04.2019. године у односу на повреду кривичног закона из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, члана 439. тачка 2) Законика о кривичном поступку и члана 441. став 3. Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Краљеву К бр. 4/2014 од 05.12.2018. године, окривљени Никола Илић оглашен је кривим да је у саизвршилаштву извршио кривично дела разбојништво из члана 206. став 2. у вези става 1. у вези члана 33. Кривичног законика и осуђен на казну затвора у трајању од 10 година. Истом пресудом окривљени је обавезан да оштећенима на име имовинскоправног захтева плати износ од 4.067.840,00 динара у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, суду на име паушала износ од 10.000,00 динара, као и да сноси трошкове кривичног поступка о чијој ће висини суд накнадно одлучити посебним решењем.

Одлучујући по жалби окривљеног и његовог браниоца Апелациони суд у Крагујевцу је пресудом Кж1 251/2019 од 16.04.2019. године потврдио првостепену пресуду.

Против наведених правноснажних пресуда, бранилац окривљеног Николе Илића, адвокат Силвана Стефановић, поднела је захтев за заштиту законитости, због повреде закона и то члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, члана 439. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП и члана 441. став 3. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев и укине првостепену и другостепену пресуду и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или укине другостепену пресуду и предмет врати другостепеном суду на поновно суђење или да се преиначи другостепена пресуда тако да се усвоји жалба изјављена на пресуду и предмет врати на поновни поступак и суђење или преиначи првостепена пресуда и другостепена пресуда тако да се окривљени Никола Илић ослободи од оптужбе, са предлогом да о седници већа буде позвана у смислу члана 488. став 2. ЗКП.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа коју је одржао без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је, након оцене навода у захтеву, нашао:

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву указује да је наведеним правноснажним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, јер се пресуда заснива на доказу на коме се по одредбама овог законика не може заснивати, односно заснива се на препознавању учиниоца кривичног дела обављеног без присуства других лица сличних карактеристика, због чега је препознавање лица извршено противно одредбама члана 90. став 1. и 2. Законика о кривичном поступку, а осим тога пресуда се заснива на незаконито изведеном доказу у погледу висине противправне имовинске користи.

Наводи браниоца да је препознавање лица извршено противно закону су оцењени од стране Врховног касационог суда као неосновани из разлога што процесна радња препознавања лица није ни вршена у складу са чланом 90. и чланом 100. Законика о кривичном поступку, већ су се на главном претресу приликом саслушања, оштећени изјашњавали о радњи извршења кривичног дела и том приликом, у склопу свог исказа, само указали на окривљеног као извршиоца кривичног дела, те тиме нису учињене повреде члана 90. и 100. ЗКП, а самим тим није учињена ни битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

По питању утврђивања висине прибављене имовинске користи од стране окривљеног бранилац указује да јавни тужилац није био овлашћен да утврђује колико је заправо висина противправно одузете имовинске користи јер за тако нешто нити је имао наредбу суда за вештачење нити има статус судског вештака како је то нормирано императивним одредбама члана 113-124. ЗКП.

Овако изнети наводи у захтеву браниоца оцењени су неоснованим, из разлога што је јавни тужилац, након одузимања новца у страној валути од окривљеног који је прибављен извршењем кривичног дела разбојништва и на основу извештаја АА АД ... од 09.08.2006. године о кретању средњег курса на дан

извршења дела, само обрачунао противвредност одузетих девиза и на тај начин утврдио колико износи висина противправне имовинске користи, што не значи да је обављао било какво вештачење нити да је пресуда заснована на доказу на коме се по одредбама Законика о кривичном поступку не може заснивати.

Дакле, у конкретном случају јавни тужилац је на основу званично прибављеног извештаја АА о кретању средњег курса на дан извршења кривичног дела у оптужници само обрачунао противвредност одузетих девиза, што представља просту рачунску операцију коју је у измењену оптужницу унео тужилац и на коју нико није приговарао, а не недозвољени доказ у смислу одредбе члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Бранилац даље у поднетом захтеву указује на повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП која је учињена на тај начин што је примењен кривични закон који није био блажи по окривљеног. С тим у вези бранилац наводи да је у време извршења дела био на снази Кривични законик („Службени гласник РС“, број 85/2005), који је у примени од 01.01.2006. године и који је у члану 206. став 2. за квалификаторну околност предвиђао вредност одузетих ствари у износу од преко 1.500.000,00 динара, док је у ставу 3., за квалификаторну околност предвиђао да је извршење дела из става 1. и 2. учињено од стране више лица, а да се каснијим изменама Кривичног закона и то Закона о изменама и допунама КЗ-а („Службени гласник РС“, број 72/2009 који је ступио на снагу 11.09.2009. године и Закона о изменама и допунама КЗ-а („Службени гласник РС“, број 121/12 који је ступио на снагу 01.01.2013. године) појам више лица не предвиђа као квалификаторна околност.

Ово су неосновани наводи изнети у захтеву из разлога што квалификаторна околност на коју бранилац указује није ни стављена на терет окривљеном, већ је код истог квалификаторна околност вредност одузете имовинске користи, која се, као квалификаторна околност, није ни мењала од 2006. године па су с`тога у односу на повреду из члана 439. тачка 2) ЗКП наводи из захтева браниоца оцењени као неосновани.

Такође у поднетом захтеву бранилац означава повреду закона из члана 441. став 3. ЗКП у ком делу је захтев одбијен као неоснован јер у ситуацији када суд на основу података из кривичног поступка има поуздани основ да одлучи о имовинскоправном захтеву, то суд има и овлашћење у смислу чл. 258. став 1. и 3. ЗКП да досуди имовинскоправни захтев чиме по оцени Врховног касационог суда нису повређене законске одредбе.

Одредбом члана 484. ЗКП прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за подношење (485. став 1.), а у случају из члана 485. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП мора се доставити и одлука Уставног суда или Европског суда за људска права.

У поднетом захтеву само је формално означена повреда закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, због које повреде је подношење захтева дозвољено, с`тим што се не указује у чему се наведена повреда састоји, па како суд, у случају када истакнуте повреде нису јасно опредељене, није овлашћен да испитује даљу

садржину захтева, у овом делу захтев нема прописани садржај, па је у погледу наведене повреде закона одбачен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је захтев браниоца окривљеног на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП одбио у односу на повреде из члана 439. став 1. тачка 2), 438. став 1. тачка 1) и 441. став 3. ЗКП, док је на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 3) у вези члана 484. ЗКП, одбацио у осталом делу и одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник,
Марија Рибарић, с.р.

Председник већа-судија,
Бата Цветковић, с.р,

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић